

Stopy

ČERVEN 2026

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

UVNITŘ NAJDETE:

- druhou částí encykliky Fratelli tutti
- Noc kostelů
- žehnání mariánské kapličky na farní zahradě
- knihu „Plná slávy“

Autor fotografie: Libor Kálmán

Zápis ze zasedání Pastorační rady Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy

17. 5. 2026 (redakčně kráceno)

1. Zpráva o činnosti členů Pastorační rady za dílčí agendu

- P. Dlouhý informoval, že nový web farnosti je již téměř hotový, spuštěn bude ideálně do Skalecké pouti.
- Ohradní zeď kolem kostela v Mníšku – loupe se štuk, zeď je vlhká, zatím není známo, kdy bude natřena.
- Za farnost pošleme 12 tisíc Kč na automobil pro Charitu Starý Knín.
- Personální výměna na Svaté Hoře (od poloviny května) – místo P. Szabó nastoupil P. Vít Uher, který byl dříve ve farnosti Žižkov.

Členové Pastorační rady informovali, čím se ve farnosti zabývají, a tlumočili názory či požadavky farníků.

Alexandra Merunková (Chrámový sbor, Stopy)

- Sbor pilně nacvičuje Schubertovu mši na Svatodušní svátky. Na základě inzerátů je sbor posílen o další členy, včetně mužů, což bylo potřeba.
- 24. 6. – svatojánské notování – u památníku na Pleši.
- Úspěšně proběhlo ochotnické představení Dobrodruh Kid (kovbojka). Režie se po Evě Kácovské ujal Jiří Hladovec, hudba: Pavla Nováková. Představení bude v repríze uvedeno na Svatováclavské posvícení 28. 9. 2026.
- Náš chrámový sbor byl vybrán s dalšími sbory ke zpívání v Obecním domě ve Smetanově síni – 6. 12. 2026, při příležitosti akce Tisíc hlasů pro filharmonii (výtěžek poputuje na stavbu nové koncertní síně v Holešovicích).

Martin Sedlák, Petr Večeřa (Líšnice)

- V rámci Noci kostelů bude v kostele v Líšnici koncert ZŠ Líšnice a MŠ Klíneček, propagace na úřadech v Klínci i v Líšnici. Vánoční koncerty by probíhaly každý zvlášť.

- Sekání trávy kolem kostela cca 1x za 14 dní. Přidána druhá popelnice na bioodpad.
- Bude se opravovat střecha na márnici (krov i krytina).
- Zvážit, zda neposunout mříž u kostela směrem k sakristii, aby kostel dobře větral.
- Zapracovává se nová varhanice – Vlasta Loudová.

Jiří Rom

- Příprava farního tábora, který proběhne v termínu 22.– 29. 8. 2026 v Zaječově. Rekordní účast.
- Celostátní setkání mládeže v Ostravě 11.–16. 8., prosí zmiňovat v ohláškách.

Pavla Pšeničková (Oáza)

- Pozvání na společnou oslavu narozenin svých, Libora Jelínka a Zuzany Bartákové – neděle 30. 8. od 14 hodin na farní zahradě – všichni z farnosti jsou srdečně zváni.

Daniela Feltová (katechetka)

- Proběhly tři víkendovky (Prachatice, Poličany, Příchovice) pro mladé (je jich 10), kteří se připravují na svátost biřmování.
- **Farnost hledá zájemce o katechetický kurz, aby mohla Daniela výuku náboženství postupně předat novému nástupci.**

2. Plánované akce ve farnosti a v diecézi

Informace podal P. Jan Dlouhý.

Farnost, diecéze

- 14. 6. První svaté přijímání dětí při mši svaté v Mníšku.
- 21. 6. Jazz band České filharmonie – nádvoří zámku.
- 23. 6. v 15:00 Mše svatá na poděkování za školní rok – kostel Mníšek.

- 17. 7. Zahajovací koncert souboru České filharmonie – na nádvoří zámku.
- 18. 7. Skalecká pouť – mši svatou oslavuje P. Lohel Klíndera, Th.D., O. Praem, premonstrát ze Strahova, na rok 2027 bude pozván arcibiskup pražský P. Stanislav Přibyl.
- 19. 7. Koncert skupiny Klíč.
- 11.–16. 8. Celostátní setkání mládeže v Ostravě.
- 22.–29. 8. Farní tábor v Zaječově.
- 30. 8. Oslava narozenin na farní zahradě – Pavla Pšeničková, Libor Jelínek, Zuzana Bartáková.
- 5. 9. Festival Štrúdl na farní zahradě – zajišťuje Rorejs.
- 26. 9. Pěší putování na Svatováclavskou vigilií u památníku na Pleši – k této příležitosti domluveno, že bude panem Váňou (truhlář z M. Hraštice) zajištěn žulový kámen, který poslouží jako oltář před Památníkem sv. Václava; okolí bude rovněž upraveno (výsadba stromků).
- 27. 9. 270. výročí posvěcení kostela v Mníšku. Od 10 hodin mši svatou oslavuje biskup Zdeněk Wasserbauer, biřmování, jedna společná mše ve farnosti.
- 28. 9. Svatováclavské posvícení – zajišťuje Oáza.
- 10. 10. 2026 Pouť do Staré Boleslavi – v 11 hodin mše sv. v bazilice sv. Václava, oběd, Palladium.
- 2. 11. Dušičkové pobožnosti na hřbitovech.
- 5. 12. 2026 Svatá Hora – farní pouť – mše svatá od 11 hodin.
- 12. 12. Na Vánoce dlouhý noc – Oáza, farní zahrada – zajišťuje Rorejs.
- 23. 12. Vánoční muzikál – Pávilon ZŠ.

Plán koncertů je publikován v únorových Stopách

Pravidelné akce ve farnosti:

- **Modlitba růžence** – každou středu od 18:00 na faře nebo na farní zahradě.

- **Modlitby matek** – každý čtvrtek od 16:30 na faře nebo na farní zahradě.
- **Čtvrteční adorace po mši svaté v Mníšku. V době půstu samostatně v kapli na faře.**

- **Modlitby Taizé v kapli na Malé Svaté Hoře** – v současné době se nekonají.
- **Křížové cesty na Skalce** – 2. sobota v měsíci od 14:00 hodin.
- **Modlitby chval** – první pátek v měsíci v 19:00 v kapli na faře.

Příští jednání pastorační rady se bude konat 14. června 2026 od 19:00 hodin na faře v Mníšku pod Brdy.

*Zapsala
Pavla Pšeničková*

Fratelli tutti

Encyklika o bratrství a sociálním přátelství – pokračování

Třetí kapitola je nazvána „*Ohlašovat a vytvářet otevřený svět*.“ Lidé nemohou plně poznat sami sebe jinak než v setkávání se s jinými lidmi. Nikdo nemůže zakoušet pravou hodnotu života bez vztahů s druhými. Život existuje tam, kde jsou svazky, společenství, bratrství. Život naopak neexistuje, pokud prohlašujeme, že jsme soběstační, a když žijeme jako ostrovy; v těchto postojích převládá smrt.

Opravdová láska a velmi ušlechtilé formy přátelství se mohou zakořenit jen v srdcích otevřených pro růst skrze vztahy s druhými. Manželský nebo přátelský

vztah směřuje k otevírání srdce, takže pak dokážeme vycházet ze sebe a přijímat druhé. Uzavřené skupiny a do sebe ponořené páry, které definují sebe samy vymezováním se vůči zbytku světa, bývají obvykle jen uhlazenými formami sobectví a izolace.

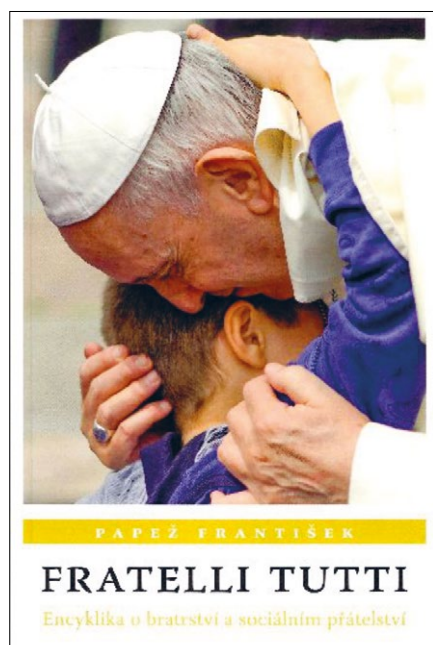
Sociální přátelství a univerzální bratrství volá nutně, vždycky a za všech okolností po uznání hodnoty každé lidské osoby. To, že se někdo narodil na nějakém místě s omezenějšími zdroji nebo nižší úrovní rozvoje, není důvodem k tomu, aby někteří lidé žili méně důstojně. Každý člověk má právo žít důstojně a plně se rozvíjet; toto základní právo nesmí být upíráno v žádné zemi. Toto právo má každý člověk i tehdy, když je neproduktivní nebo když se narodil s omezeními nebo jimi byl postižen během života. Dokud je tento základní princip popírán, nelze do budoucna počítat s bratrstvím ani s přežitím lidstva.

Začněme znovu podporovat dobro pro sebe i pro celou lidskou rodinu, a tak společně postupujme vpřed k opravdovému a integrálnímu růstu. Každá společnost potřebuje zajistit předávání hodnot; nestane-li se to, předává se sobectví, násilí, různé formy korupce, lhostejnost a nakonec i život uzavřený jakékoli transcendenci a omezující se na individuální zájmy. Rodiny jsou prvním místem, kde se žijí a předávají hodnoty lásky a bratrství, soudržnosti a sdílení,

zájmu a péče o druhé. Rodiny jsou také výsadním prostředím pro předávání víry, počínaje prvními projevy zbožnosti, kterým matky učí své děti. Hodnoty svobody, vzájemné úcty a solidarity mohou být předávány již od raného věku.

Svět existuje pro každého, protože každý z nás lidí se narodil se stejnou důstojností. „*Bůh daroval zemi celému lidskému pokolení, aby dávala obživu všem jeho členům, aniž by někoho vylučoval nebo zvýhodňoval*.“ Rozvoj nesmí mít za cíl hromadění bohatství několika málo lidmi. Podnikatelská činnost je v podstatě „ušlechtilé poslání zaměřené na produkování bohatství a zlepšování světa pro všechny.“ Bůh nás podporuje a očekává od nás, že budeme rozvíjet své schopnosti, které nám dal. V Božím plánu je každý člověk povolán k tomu, aby se věnoval svému rozvoji. Spravedlnost vyžaduje, aby byla uznávána a respektována nejen práva jednotlivců, ale také sociální práva a práva národů.

Čtvrtá kapitola je nazvána „*Se srdcem otevřeným celému světu*.“ Když otevřeme své srdce těm, kdo jsou odlišní, umožňujeme jim, aby byli nadále sami sebou, a současně jim pomáháme novými způsoby se rozvíjet. Rozličné kultury, které rozkvétaly do svého bohatství po celá staletí, je třeba uchovat, aby o ně náš svět nepřišel. Současně je třeba tyto kultury povzbuzovat, aby se skrze setkávání s jinými skutečnostmi

otevíraly novým zkušenostem, neboť tu stále hrozí nebezpečí, že podlehnou kulturnímu kornatění. Proto potřebujeme vzájemně komunikovat, objevovat dary každého jednotlivce, podporovat to, co nás spojuje, a naše rozdíly vidět jako příležitost k růstu vzájemné úcty. Vzájemná pomoc mezi zeměmi obohacuje každého. Je třeba rozvíjet vědomí, že se dnes zachráníme buď všichni společně, nebo nikdo.

Život bez bratrské nezištnosti se stává druhem chladného obchodu, ve kterém ustavičně zvažujeme, co dáváme a co za to dostáváme zpátky. Bůh ale dává nezištně, a to do té míry, že pomáhá dokonce těm, kdo jsou nevěřící. „*On dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré.*“ (Mt 5,45), „*Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.*“ (Mt 10,8). Existuje druh „lokálního narcismu“, který není projevem zdravé lásky k vlastnímu národu a kultuře. Skrývá se za ním určitá uzavřenost ducha, která z nejistoty a strachu z druhého raději vytváří ochranný val, aby ubránila sama sebe. Život na lokální úrovni už pak není ochotný přijímat jiné, nedovoluje už, aby byl doplňován někým dalším. Možnosti jeho rozvoje se zmenšují; stává se strnulým a neduživým.

Zdravá otevřenost nikdy neohrožuje vlastní identitu člověka. Když se živá kultura obohacuje prvky jiného původu, nikdy z nich nevytváří kopii, ani je pouze neopakuje, nýbrž jejich nové stránky vlastním jedinečným způsobem integruje. Výsledkem je nová syntéza, která je nakonec prospěšná pro všechny. Svět roste a plní se novou krásou díky následným syntézám vytvářeným kontakty mezi kulturami, které jsou otevřené a svobodné od jakékoli formy kulturního zneužívání. Světová společnost není jen součtem různých zemí, ale spíše společenstvím, jež mezi nimi existuje. Každá skupina lidí se stává součástí přediva univerzálního společenství a v něm objevuje svou krásu. Žádný národ, kultura nebo jednotlivec nemůže dosáhnout všeho sám v sobě: k dosažení plnosti života potřebujeme druhé. Vědomí našich omezení a neúplnosti není ohrožením, ale stává se klíčem k uvažování o společném projektu a k jeho uskutečňování.

Pátá kapitola: „*Lepší způsob politiky.*“ Naplnit ideu bratrství mezi lidmi a národy uskutečňováním sociálního přá-

telství, volá po lepším způsobu politiky – takové, která bude opravdu ve službě společnému dobru. Pro mnoho lidí je dnes politika – často kvůli chybám, korupci a neschopnosti některých politiků – sprosté slovo. Existují také snahy diskreditovat politiku, nahradit ji ekonomikou nebo dovolit, aby ji ovládala ta či ona ideologie. Může ale náš svět fungovat bez politiky? Může existovat nějaký účinný proces růstu k univerzálnímu bratrství a společenskému pokoji bez zdravého politického života?

Potřebujeme politiku, která uvažuje v širokých perspektivách, která uskutečňuje nový integrální přístup. Jinými slovy „je třeba dát větší prostor zdravé politice, která je schopná reformovat instituce, koordinovat je a zavádět do nich dobré praktiky, jež umožní čelit nepřijatelným tlakům a lhostejnosti.“ Nemůžeme čekat, že to bude dělat ekonomika, ani si nemůžeme dovolit, aby ekonomika převzala skutečnou moc ve státě.

Uznat, že každý člověk je naším bratrem nebo sestrou, a hledat formy sociálního přátelství, které zahrnuje všechny lidi, není nějaká utopie. Vyžaduje to však rozhodnost a nasazení při hledání účinných prostředků, abychom tohoto cíle dosáhli. Jednotlivec může pomoci druhému člověku v nouzi, ale jestliže se spojí s dalšími a uvede v život procesy bratrství a spravedlnosti pro všechny, vstupuje na pole lásky v nejširším slova smyslu, totiž lásky politické. To vyžaduje pracovat pro společenský a politický řád, jehož duší je sociální láska. Sociální láska nás vede k tomu, abychom milovali společné dobro, a k tomu, abychom účinně hledali dobro pro všechny lidi. Je silou schopnou odkrývat nové způsoby řešení problémů tohoto světa.

Šestá kapitola je nazvána „*Dialog a sociální přátelství.*“ Senzacektivní šíření faktů a domněnek v médiích je často překážkou dialogu, protože dovolu- je, aby každý tvrdostí lpěl na svých vlastních idejích, zájmech a rozhodnutích a omlouval to tím, že ostatní nemají pravdu. Převládá zvyk rychle protivníka zdiskreditovat a zahrnout ho ponižujícími urážkami, místo aby se s ním člověk setkal v otevřeném a uctivém dialogu s cílem dosáhnout shody na hlubší rovině. Nejhorší je, že tento druh řeči, běžný v mediálním prostředí

politických kampaní, se rozšířil natolik, že ho užívají všichni v běžném denním styku. Nedostatek dialogu působí, že je opomíjeno společné dobro a převládá snaha získat výhody z moci nebo v nejlepším případě snaha prosadit své vlastní ideje.

V pravém duchu dialogu rosteme ve schopnosti pochopit význam toho, co říkají a dělají druzí, i když to nemůžeme přijmout jako své vlastní přesvědčení. Jestliže veřejná diskuse vytváří prostor pro každého nebo nezatajuje informace, pak je trvalým podnětem k lepšímu pochopení pravdy. Nezapomeňme, že *rozdíly jsou tvůrčí; vytvářejí napětí a v řešení napětí spočívá pokrok lidstva.*

V dnešním globalizovaném světě nám média mohou významně pomoci cítit se blíže jeden druhému, vytvářet vědomí jednoty lidské rodiny, které může pobízet k solidaritě a k opravdovému úsilí o zajištění důstojnějšího života pro všechny. Potřebujeme však neustále prověřovat, zda nás současné formy komunikace vedou skutečně k tomu, abychom se odvážně setkávali s druhými, abychom se poctivě zabývali celou pravdou a usilovali o společné dobro.

Společnost je ušlechtilá a slušná v ne- poslední řadě díky tomu, že podporuje hledání pravdy a zůstává věrná těm nejzákladnějším pravdám. Musíme se naučit odhalovat rozličné způsoby, kterými je pravda ve veřejné i soukromé rozpravě manipulována, překrucována a zakrývána. To, co nazýváme „pravdou“, nejsou jen zprávy o událostech, podávané novináři. Je to v první řadě hledání pevných základů pro naše rozhodování a naše zákony.

Sociální mír vyžaduje tvrdou práci a dovednosti. Snazší by bylo s trochou lstivosti a různých prostředků omezit svobody a rozdíly. Ale takový pokoj by byl povrchní a křehký, nebyl by plodem kultury setkávání, přinášející stabilitu. Důležité je vytvářet procesy setkávání, procesy, které budují lid schopný přijímat rozdíly. Vyzbrojme naše děti zbraněmi dialogu! Učme je bojovat dobrý boj za kulturu setkávání! To zahrnuje schopnost uznat právo druhých být sami sebou a být odlišní.

Autor:
P. Jan Dlouhý

Svatí v našem kostele

PODÍVEJTE SE BLÍŽ: UMĚNÍ A VÝZDOBA KOSTELA SV. VÁCLAVA

Dva andílci

Dvě zdánlivě nesouvisející zobrazení andílků v našem kostele – na stropní fresce v boční kapli Božího hrobu a soška nad kazatelnou. Ani jeden z nich není v inventáři kostela pojmenován. Stropní freska zjevně zobrazuje výjev z počátku stvoření světa, kde anděl vlevo nese koš s nějakými zřejmě geodetickými měřidly a anděl vpravo sazenici stromu. Ale koho znázorňuje malý andílek po pravici Hospodina, z něhož vychází zlatá záře? Nápovědu najdeme v Písmu:

Genesis 1: ¹Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. ²Země pak byla pustá a prázdná, nad propastí byla tma a nad vodami se vznášel Boží Duch.

Přísluví 3: ¹⁹Moudrostí založil Hospodin zemi, prozřetelností nebe upevnil.

Přísluví 8: ²²Na počátku své cesty mne Hospodin zplodil, před všemi svými činy, před časem.

²³Od věků jsem byla ustavena, od počátku, dříve, než začal svět.

²⁹... Základy země když vyměřoval, ³⁰po jeho boku věrně stála jsem.

Sirachovec 1: ³Kdo změří výšku nebes, šíří země, hloubku propastí a moudrosti?

⁴Moudrost byla stvořena před vším ostatním, rozumné chápání je od věčnosti.

Tedy Moudrost stála od prapočátku světa po boku Hospodina a podílela se na celém stvoření.

Soška podobného andílka se zlatou září sedí nad kazatelnou, na hlavě má třístupňovou papežskou tiáru na znak moci nad zemí, nebem i peklem. Umístění Moudrosti nad kazatelnou velmi umně znázorňuje a připomíná, že má vést slova kněze při kázáních lidem.

*Text: Maya Mašková
Fotografie: Karolína Peroutková*

Stropní freska kaple

Socha nad kazatelnou

DÍL TŘETÍ – PÍSMO SVATÉ

V minulých dvou číslech Stop jsme se zabývali tím, že ačkoli je člověk „schopen“ Boha – tedy že může přirozeným světlem rozum bezpečně poznat Boha z jeho díla – je toto poznání pouze částečné a člověk potřebuje, aby mu Bůh vyšel vstříc a dal se mu poznat, zjevil se mu. Toto Boží zjevení máme zaznamenané v Písmu svatém, o kterém budeme hovořit dnes.

Souhrn, § 134–141

Souhrn § 68–73

„Veškerá božská Písma jsou jen jedna kniha a touto jedinou knihou je Kristus; vždyť všechna božská Písma mluví o Kristu a v něm nacházejí naplnění.“

„Písmo svaté obsahuje Boží slovo, a protože je inspirováno, je to opravdu slovo Boží.“

Bůh je autorem Písma svatého v tom smyslu, že inspiruje jeho lidské autory; působí v nich a skrze ně. Tak nám dává jistotu, že jejich spisy neomylně učí spásné pravdě.

Výklad inspirovaných knih Písma musí především soustředit pozornost na to, co chce Bůh prostřednictvím svatých autorů (či svatopísců) zjevit k naší spáse. „Co je dílem Ducha, nelze plně chápat leč pod vlivem Ducha.“

Církev přijímá 46 knih Starého zákona a 27 knih Nového zákona jako inspirované a má je v úctě.

Na prvním místě jsou čtyři evangelia, protože jejich středem je Kristus.

Jednota obou Zákonů vyvěrá z jednoty Božího plánu a jeho zjevení: Starý zákon připravuje Nový, zatímco Nový naplňuje Starý; oba dva se navzájem osvětlují; oba dva jsou opravdové Boží Slovo.

„Církev vždy měla v úctě Písmo svaté jako samo tělo Páně; v obou nachází celý křesťanský život svou potravu a svou vlastní normu. „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku.“ (Ž 119,105).

Bůh se nám odhaluje skrze lidská slova, tak jako otec mluví ke svým dětem. Církev uctívá Boží Slovo stejně, jako uctívá Boží Tělo. Pravoslavní dokonce konají průvody, při kterých prokazují hlubokou úctu evangeliáři podobně, jako my uctíváme Eucharistii při svátku „Božího Těla“. Proto také katoličtí kněží líbají při bohoslužbě slova lekcionář.

Autoři jednotlivých knih Písma jsou vždy dva – lidský autor a Duch svatý. Nesmíme si to ovšem představovat tak, jak to středověcí autoři rádi zobrazovali – například jak anděl šeptá Matoušovi do ucha, co má přesně napsat. Bůh si vybral určité lidi a využil jejich schopností. Snoubí se tu Boží milost a svobodná vůle člověka. Slova jsou inspirována Bohem a napsána lidmi. Je to stejné jako při jakékoli jiné spolupráci člověka s Bohem. Jednáme svobodně, ale Bůh nám k tomu dává milost, bez níž bychom to nezvládli. Proto je každé evangelium jiné, všechna však jsou inspirována Bohem.

V §107 se píše, že „je třeba uznat, že knihy Písma svatého učí spolehlivě, věrně a bez omylu pravdu, kterou chtěl mít Bůh zaznamenanou v Písmu svatém pro naši spásu.“ Bible je pravdivá a bez omylu ve vztahu ke skutečnosti a k naší spáse. Zpráva o stvoření světa například není učebnicí biologie nebo fyziky, ale je pravdivým vyprávěním o stvoření a pádu člověka. Nemusí to být doslovná pravda – například ovoce nejspíš není jablko, ale jedná se o symbol – přes to však je to pravda. Při četbě Písma vždycky musíme brát v potaz, o jaký literární druh se jedná. Žádný soudný člověk po přečtení učebnice geometrie neřekne: „To je nejhorší poezie, jakou jsem kdy četl.“ I Bibli proto musíme číst s ohledem na cíl, kterému slouží.

Zajímavý je také § 108, kde se říká: Křesťanská víra není „náboženství knihy“.

Křesťanství je náboženstvím Božího „Slova“, „ne slova psaného a němého, nýbrž Slova vtěleného a živého.“ Aby slova nezůstávala mrtvou literou, je nezbytné, aby Kristus, věčné Slovo živého Boha, nám skrze Ducha svatého „otevřel mysl, abychom rozuměli Písmu“ (Lk 24,45).

Vždycky je důležité pochopit záměr autora, protože Písmo svaté přesahuje do všech časů. V naší běžné mluvě existují fráze a idiomy, které po přeložení do jiného jazyka nedávají smysl. Bible se sepisovala v průběhu cca dvou tisíc let, což znamená, že lidský autor byl vždy ovlivněn svou dobou, co se týče citů, prožívání i vyprávění. Navíc jsou zde různé literární žánry. První kapitoly knihy Genesis jsou pravdivým vyprávěním o vzniku země. Hlavním záměrem autora však bylo vyjádřit, kdo stvořil svět a proč ho stvořil.

Jelikož spoluautorem všech knih Písma je Duch svatý, musíme je číst ve světle téhož Ducha, jelikož bez něj by zůstaly jen mrtvou literou. Druhý vatikánský koncil k tomu uvádí tři zásady:

1. Bedlivě přihlížet „k obsahu a jednotě celého Písma“. Tedy číst ho jako součást celku, nevytrhávat text z kontextu. Bible je jednota spojená Duchem svatým.

2. Číst Písmo v „živé tradici celé církve“. Jak už jsme si minule vysvětlovali, my katolíci nejsme zastánci myšlenky „sola scriptura“, protože víme, že Bible nespadá z nebe, ale je plodem tradice církve.

3. Přihlížet k „analogii víry“. Analogie je řecké slovo. Znamená podobnost nebo přiměřenost a vypůjčili si ho filozofové k popisu vztahů mezi různými koncepty, které jsou částečně stejné a částečně odlišné. Každý článek víry je v „analogii“

s těmi ostatními. Nemohu proto přijít s nějakou novou interpretací, která je s ostatními články víry v rozporu. Musí být v harmonické jednotě. A stejně tak Písmo musí být v jednotě s vírou. Když se tedy držíme osvědčené trojnožky Tradice + Písmo + Magisterium, jsme jako na tom ostrově s plotem, o němž jsem psala minule, a můžeme svobodně bádát, hloubat a odhalovat.

V katechismu se dále připomíná, že máme rozlišovat dva smysly Písma: literární a duchovní. Duchovní smysl se dále dělí na alegorický, morální a analogický. Alegorický smysl nám říká, jak se dá konkrétní událost aplikovat na Ježíše. Morální smysl napovídá, jak se dá aplikovat na můj život, a analogický smysl ukazuje, jak se daná událost dá aplikovat na konec časů a věčný život.

Uvedme si příklad. Ve 2. knize Samuelově se v 5. a 6. kapitole popisuje, jak David vjel do Jeruzaléma, aby byl korunován za krále nad celým Izraelem, a jak tam dal přenést archu úmluvy. Alegorický smysl je v události Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma na oslátku, aby nám svou smrtí na kříži otevřel Boží království. Morální smysl nám ukazuje, jak máme Davida napodobovat, abychom jednali spravedlivě. David se modlil a obětoval před archou úmluvy. I my se máme modlit a náležitě Boha uctívat. A konečně analogický smysl je v tom, že jako David vjel ke korunovaci do Jeruzaléma, tak se Ježíš na konci časů vrátí jako král ve své slávě.

Tento způsob čtení Písma, tedy jakési hlubší ponoření pod povrch, není nějakým novodobým vynálezem, ale máme ho už od církevních otců. Nechme se jím inspirovat i my.

Poslední důležitou otázkou týkající se Bible je takzvaný kánon Písma svatého. I tohle cizí slovo si vysvětlíme. Znamená pravidlo, měřítko či předpis a označuje oficiální seznam posvátných textů uznaných církví. Tady si opět musíme připomenout známou trojnožku Tradice + Písmo + Magisterium. Je totiž důležité pochopit, že církev a ústní živá tradice Písmo předcházela a určila, co do tohoto „seznamu“ patří, a co ne. Písemnou tradici nám dala ústní tradice a Magisterium. Kánon byl určen třemi koncily na konci 4. a začátku 5. století.

Do té doby byla jen ústní tradice, která tato evangelia (sepsaná do konce 1. století) při bohoslužbě používala. Koncily v Laodiceji, Hippu a Kartágu určily, že do kánonu Písma svatého patří 46 knih Starého zákona a 27 knih Nového zákona. Když na začátku 16. stol. tento počet Martin Luther zpochybnil, Tridentský koncil jej opět potvrdil. Neboli, lapidárně řečeno, Bibli nám dala církev a jen ona má právo určovat, co do ní patří, a co ne.

V § 121 katechismus připomíná, že Starý zákon je nedílnou součástí Písma svatého. Markionova hereze (tedy tvrzení, že jsou dva bohové – starozákonní Demiurg, přísný a trestající, a Novozákonní Bůh plný lásky a milosrdenství) vedoucí k odmítnutí Starého zákona se v té či oné podobě objevuje dodnes. A k tomu církev zcela jasně říká: „Plán spásy ve Starém zákoně byl zaměřen především k tomu, aby připravoval... příchod Krista, vykupitele světa.“ Knihy Starého zákona „sice obsahují též věci nedokonalé a dočasné“, vydávají však svědectví o celé božské pedagogice spásné Boží lásky. „Vyjadřují živý cit vůči Bohu, jsou v nich uloženy vznešené nauky o Bohu, spasitelná moudrost o životě člověka i podivuhodné poklady modliteb“; a konečně je v nich „ukryto tajemství naší spásy“. Už jsem zmiňovala Boží pedagogiku – tedy postupné odhalování se Boha světu přiměřené stavu a chápání tehdejších lidí. Je to jako ve škole. V „první třídě“ Bůh lidi učil, kdo vlastně je. Ve druhé, co je spravedlnost. Ve třetí dal pravidla pro správnou bohoslužbu, atd.

Definitivní pravda Božího zjevení je však odhalena v Novém zákoně. Jeho ústředním námětem je Ježíš Kristus, jeho skutky a učení, jeho utrpení a oslavení, a také počátky církve. Katechismus zde připomíná to, co jsme si už několikrát zdůraznili, že na počátku byl Ježíšův život a učení, potom ústní podání, a nakonec psaná evangelia. A že Starý a Nový zákon tvoří jeden celek. Druhý vatikánský koncil v konstituci Dei Verbum připomněl, že Nový zákon je skryt ve Starém a Starý je odhalen v Novém.

Posledním článkem kapitoly o Písmu svatém je výzva k četbě Písma, které je pro církev oporou a životem: Církev „naléhavě a důrazně vybízí také všech-

ny věřící, aby častým čtením Písma svatého získali „nesmírně cenné poznání Ježíše Krista“ (Fil 3,8).

Dnes je to mnohem snazší než kdy jindy, zejména ve středověku, kdy se Bible v kostelích a na univerzitách přikovávala k pultům řetězy – ne snad proto, že by církev chtěla lidem zabránit v jejím čtení, jak tvrdí zlí jazykové, ale proto, že chtěla tento nesmírný a drahocenný dar poskytnout k četbě a zároveň uchránit před krádeží. Pamětníci si určitě ještě vybaví telefonní seznamy přivázané železným lanem v telefonních budkách – to je stejný princip. Dnes je možné si Bibli stáhnout jako aplikaci do mobilu a mít ji stále při ruce. Pro někoho mohou být stravitelnější kratší texty, které se každý den čtou při liturgii. Ty najdeme v aplikaci Misál. Tímto způsobem po třech letech přečteme všechny nejdůležitější texty Bible. Čtème Boží slovo, protože, jak říká svatý Jeroným, „Neznat Písmo znamená neznat Krista“.

Daniela Feltová

Zdroj: *Katechismus katolické církve*
Catechism in a year, díly 14–19

„Nade všechno mě udržuje
ve chvílích vnitřní modlitby
evangelium. V něm nalézám
všechno, co potřebuje má ubohá
duše. Odhaluji v něm stále nová
světla, skrytá a tajemný smysl.“

(sv. Terezie od Dítěte Ježíše)

sv. Terezie od Dítěte Ježíše

Anketa – Katechismus

Tématem dnešní ankety je Písmo svaté. Oslovení farníci odpovídali na tyto tři otázky:

- 1. Přečetl/a jsi někdy celou Bibli? Pokud ne celou, tak které části ano?**
- 2. Které postavy, příběhy či podobenství máš nejraději?**
- 3. Máš nějaké oblíbené citáty?**

Zuzana Svačinová:

1. Celou ještě ne, ale mám pocit, že některé její části si člověk přečte až ve chvíli, kdy na ně v životě dozraje. Tak trochu bych

odpověď na tuhle otázku odlehčila: Bible prostě není úplně knížka na jeden víkend :-)

2. Mám ráda příběhy, ve kterých je hodně lidskosti — přijde mi uklidňující, že Bible neukazuje lidi jako dokonalé, ale jako opravdové. Z podobenství mám nejraději podobenství o marnotratném synu. Nejen kvůli tématu odpuštění, ale hlavně proto, že každá postava v něm představuje jiný typ lidskosti: ztracenost, pýchu, závist, milosrdenství i potřebu být přijat. Je to příběh, který se dá číst úplně jinak v různých etapách života.

3. Uvedla bych pár citátů, které mají mimořádnou sílu i mimo náboženský kontext:

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6, 21)

Jedna z nejpřesnějších vět o lidských prioritách. To, čemu věnujeme pozornost, nás postupně formuje.

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Mt 5, 5)

Paradoxní převrácení běžné logiky moci. Bible často staví sílu do opozice k pokoře. Připomíná mi to, že jemnost a pokora nejsou slabost, ale tichá síla.

„Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mk 8, 36)

Silná otázka o ceně ambicí, úspěchu a identity.

Filip Frejka:

1. Ne, ještě jsem nepřečetl celou Bibli, ale do budoucna bych určitě chtěl. Přečetl jsem Matoušovo evangelium, asi polovinu

Skutků apoštolů a části Starého zákona.

2. Ze Starého zákona se mi líbil příběh o Eliášovi a o Josefu Egyptským. Z Nového zákona asi určitě Ježíš, ale taky třeba Šimon Petr, Kleofáš, Marie, nebo třeba Pavel. Podobenství znám asi jenom z Matouše, třeba to o hřivnách, nebo o té svatbě.

3. Mám jich dost, hlavně z Bible nebo od svatého Augustina. Třeba Mt 9,12: *„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“* Z Matoušova evangelia ještě třeba Mt 6,34: *„Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení.“* A další oblíbený citát mám od svého křestního patrona bl. Józefa Cebuly. Když byl v koncentračním táboře Mauthausen, řekl esesmanům: *„Nejste to vy, kdo máte vše pod kontrolou. Bůh vás bude soudit.“* Je to hodně silný citát, který mě částečně vedl k volbě právě jeho jako mého patrona.

Lucie Borská:

1. Přečtené části Písma svatého skládám do mozaiky. K některým kamínkům se vracím, tak se mi ještě nepodařilo celou mozaiku vyskládat.

2. Často se vracím k podobenství o marnotratném synu. Stále v něm nacházím nové myšlenky, a to také díky promlu-

vám našeho pana faráře Jana, na které se při mši sv. moc těším.

3. V posledních dnech si často připomínám verš Mt 6,34: *„Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.“*

Michael Smutný

1. Celou Bibli jsem nepřečetl, jen vybrané části, některé třeba jako součást pokání po zpovědi. V po-

slední době ji ale otevíráme i jako celá rodina, zatím hlavně v podobě dětské Bible, když děti vedeme k víře.

2. Líbí se mi podobenství o hřivnách, protože Bůh v něm neměří podle toho, kolik kdo na začátku dostal, ale jak s tím naložil.

Rád mám i příběh o marnotratném synovi, a vlastně ještě víc z pohledu otce, který trpělivě vyhlíží návrat a přijme syna s otevřenou náručí. Je v tom obrovská a bezpodmínečná láska. Všimám si i pohledu staršího bratra, který těžce nese, že otec marnotratného tak vřele přijímá, v němž se občas pozná i člověk sám.

Podobně na mě působí příběh o ztracené ovci. Také je o návratu toho, kdo se ztratil, a o radosti, kterou ten návrat přináší. Pastýř opustí devadesát devět ovcí, aby našel tu jednu zatoulanou, protože v nebi je nad jedním hříšníkem, který se obrátí, větší radost než nad těmi, kdo obrácení nepotřebují.

3. Mám rád citát *„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“* (2 Tim 4,7). Je v něm cítit vytrvalost a věrnost,

a zároveň pokojné ohlédnutí člověka, který svou cestu víry dotáhl do konce. Líbí se mi i Ježíšova odpověď „*Dávejte císaři, co je císařovo, a Bohu, co je Boží.*“ (Mk 12,17) – hlavně ten nadhled, s jakým unikl z nastražené léčky a jednou větou jasně odlišil věci světské od věcí Božích. A dva citáty, které sice zná skoro každý, ale pro mě mají svou hloubku: „*Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.*“ (Mt 25,40) a slova o lásce, která „*je trpělivá, laskavá, nezávidí...*“ (1 Kor 13,4).

Tereza Petrová:

1. Celou zatím ne. Při přípravě na křest jsem přečetla několik částí, které nám doporučil pan farář. Teď pro větší pravi-

delnost čtu podle programu v aplikaci Bible. Je to program, který připravuje na každý den úryvky z různých částí, a za dva roky bych měla mít Bibli přečtenou celou.

2. Utkvělo mi v hlavě sdělení celé 6. kapitoly Listu Galatským. „*V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.*“

3. Vždy si vzpomenu na 1 Korinským 13:4-7 (*Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatností, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.*) Pokaždé si uvědomím, že když máme lásku jak od Boha, tak od lidí okolo sebe, všechno bude dobré.

Libor Jelínek

1. Jak se to vezme. S nejmladší dcerou Esterkou jsme přečetli od začátku do konce „Velkou dětskou bibli.“ Doporu-

čuji. :-) Klasickou Bibli čtu po částech, jelikož je to náročná četba plná hlubokých myšlenek.

2. Moje oblíbené podobenství je Podobenství o deseti hřivnách. Jde o investičním doporučení v duchovním životě. :-)

3. Mt 7,1–5: „*Nesudte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.*“

Farníci vzpomínají

Manželé Anna a Josef Kolářovi

Při rozhovoru s manželi Kolářovými jsem se znovu potěšila a ujistila se, jak je dobře, že máme ve Stopách rubriku „Farníci vzpomínají“. S Kolářovými často sedáváme při mších v mníšeckém kostele v jedné lavici, přejeme si pokoj, a přitom o sobě téměř nic nevíme. A tak se s nimi pojďme blíže seznámit.

Anna a Josef Kolářovi pocházejí z Vysočiny, oba z katolických rodin. Do Mníšku přišli hlavně kvůli možnosti získat bydlení. Proto oba nastoupili v nemocnici Na Pleši, a to v osmdesátých letech minulého století. Paní Kolářová jako zdravotní sestra a pan Kolář jako vedoucí kuchyně, je totiž vyučený kuchař. Tehdy měli dvě maličké děti, půlročního syna, a jeden a půl roční dceru. Protože jsou oba z početných rodin, možnost samostatného bydlení byla mizivá. Vydali se tedy za práci a bydlením 150 km daleko,

k nám do Mníšku. Počítali, že se poměry zlepší, něco si tu vydělají a za rok, dva se vrátí zpátky za rodiči a sourozenci. Na Pleši se však zalíbilo nejen Kolářovým, ale i jejich dětem. Oba byli zvyklí žít v rodinném domě, a proto si později svépomocí postavili dům a tím se definitivně usadili v našem kraji.

Našli jste tady uspokojení, přátele?

Okamžitě jsme vyhledali kostel, který budeme navštěvovat. Jsme oba z věřících rodin, tak bylo přirozené pokračovat i tady. Zažili jsme tu několik farářů. Myslím, že jako první tu tenkrát býval pan farář Blažek a po něm několik polských farářů. A pak moc milý pan farář Andrejčák, který vyučoval naše děti a jezdil za námi i na Pleš. Ale nejlepší je nynější pan farář Dlouhý (smích). Je neuvěřitelně lidský, má úroveň, je to prostě otec, říká pan Kolář. Vždyť se podívejte, jak je

fara otevřená všem, co různých akcí se tu koná a těch koncertů v kostele, doplňuje paní Kolářová.

Vaše slova mohu jen potvrdit. V kostele i na farní radě je vždy dobrá atmosféra, chodím sem jako domů, do klidu. Co jste postrádali během těch 46 let, chybí vám něco?

Ze začátku velkou rodinu, jelikož v takových jsme oba vyrostli. Ale naše děti rostly a dnes už máme od dcery vnučku a vnuka a syn má dva chlapce. Syn si na našem domě postavil nástavbu, takže tu ani nejsme sami. Dcera se provdala do jižních Čech, ta je trochu dál.

A stále navštěvují kostel, vedou své děti k víře?

No, oba si vzali nevěřící partnery, tak to s praktikováním není tak horké. Pokřtěná jsou tedy všechna vnučata. Ale

bereme to s manželkou tak, že základ jsme jim dali. Ono se to v životě přelévá v takových vlnách. Přejde chvíle, kdy se rádi vrátí zpět. Takzvaně dozrají, miní pan Kolář.

Na kterém oddělení jste, paní Kolářová, na Pleši pracovala?

Nejdřív na plicním, pak na onkologii, vlastně jsem prošla všechna oddělení. I rehabilitaci, ta byla nejlepší. To přijdou pacienti, sotva chodí a odcházejí mobilní a téměř uzdravení. To byl bezvadný pocit. Nejhorší byla onkologie, kde vidíte, jak lidi chřadnou, až nakonec umírají.

Použila jste u těch umírajících svou zkušenost s vírou – jako útěchu? Dnes za nimi jezdí pravidelně pan farář...

Pokud sami nezačali mluvit o Bohu, tak ne. Nic jsem jim nevnucovala. Ale pokud sami začali, tak jsem s nimi ráda souznila a pomohla jim, i jsem se se za ně pomodlila.

Manželka zažila dobu, kdy se začínala využívat jako léčba chemoterapie a pacienti tenkrát opravdu trpěli. To se vracela domů zničená, jak fyzicky, tak hlavně psychicky, doplňuje pan Kolář. Sloužila dvanáctky a k tomu doma dvě malé děti. Bylo to velmi namáhavé. Teď pracuje na lůžkovém interním oddělení, má na starosti 24 ležáků. To také není lehké.

A vy, pane Koláři, pomáháte doma manželce? Třeba vaříte, když jste vyučený kuchař?

To ano, manželka nerada vaří, tak mi krájí, loupe a podej, přines...

Moje maminka tomu říká dělat ficku.

Jo jo, tak se tomu říká, smějí se Kolářovi. Máme to tak rozdělené. Moje žena zase výborně a ráda peče, dodává pan Kolář.

A na Pleši jste spokojený, kuchyně šlape?

To víte, všude scházejí zaměstnanci, i u nás v kuchyni. A těžko se hledají noví, protože to je stranou, dojíždění autem se prodrazí a každý ho také nemá. Autobusové spojení je špatné, třeba z Dobříše musí nejprve na Knín a tam přesednout. A navíc platy u nás také nejsou nijak velké. Každá prodavačka nebo prodavač v Penny nebo Lidlu má daleko větší plat. Musím říct, že nebýt Ukrajinek a Ukra-

jinců, tak to nezvládáme. Roznášejí jídlo, myjí nádobí, uklízejí. Nevím, kam se poděli čeští zaměstnanci.

Asi jsou všichni ajťáci.

Tak uvidíme, teď tam máme nové vedení. Já držím palce, záleží mi na tom, aby tu stále byla dobrá úroveň.

Jak vám v těžkých chvílích pomáhá víra?

Pomáhá, neumíme si bez ní život představit. Od první chvíle, co tu bydlíme,

jsme nechyběli v kostele. A i když už naši rodiče nežijí, tak společně se všemi našimi sourozenci (já jich mám šest a manželka čtyři) držíme při sobě, dodržujeme Boží přikázání a žijeme ve farní rodině, říká pan Kolář. Neděle by bez kostela nebyla neděle, uzavírá naše povídání zase paní Kolářová.

*text i fotografie:
Alexandra Merunková*

Celá farní rodina, v čele s otcem Janem, se s radostí připojuje ke gratulaci paní Drahomíře Žofkové, která 19. května oslavila v plné duševní svěžesti 100. narozeniny. Za farnost přejeme hodně zdraví a radosti, spokojenost a lásku od všech blízkých.

Služby ve farnosti

Jsem tu s vámi všemi rád

V široké farní rodině pomáhá Pastorační rada spravovat místa, kde se scházíme. Pečují také o duchovní růst farníků. Zeptali jsme se některých členů Pastorační rady: V čem Vás tato služba obohatila?

Saša Merunková

V Pastorační radě spolupracuji druhé funkční období, takže asi 4 roky. Smysl má veliký. Farníci, ale i lidé tzv. nekostelní, mohou prostřednictvím

nás vznést dotazy nebo žádosti a my je pak na farní radě předkládáme. Také informujeme pana faráře o dění ve městě, jak si vedou jednotlivé spolky. Například já informuji o činnosti sboru a také o přípravě farních Stop. My se naopak dozvídáme o záležitostech farních. Co se kde plánuje opravit, jak se hospodaří s penězi a charitativními příspěvky, kdy bude některá z poutí, kde se chystá farní tábor a co je nového v církevním světě. Máme pak možnost o tom pohovořit s farníky, třeba někdy po mši. Tato otevřenost všech zúčastněných je velmi přínosná. Já osobně si

nejvíce cením dobré atmosféry a přátelského prostředí. Farní rady se účastním velmi ráda.

Daniela Feltová

V Pastorační radě působím od jejího vzniku, a to už je nějakých pár let, ale přesné datum si nepamatuji. Jsem takovým stálým „inventá-

řem“, protože nejsem volena, ale jako katechetku mě vždycky jmenuje pan farář. Její smysl vidím především v pomoci panu faráři. Také v tom, že díky modlitbě k Duchu svatému, kterou vždycky jednání zahajujeme, se po společné diskusi zpravidla vylihnou nějaké dobré a užitečné nápady. Jiná věc je ovšem to, že pokud zde není člověk, který by byl ochoten realizaci nápadu obětovat svůj čas a síly, i sebelepší nápad skončí v propadlišti dějin.

Pastorační rada mi dala komplexnější pohled na farnost, než bych získala pouze ze své perspektivy katechetky. Řeší se zde všechno možné, pastoračními výzvami počínaje a problémy technického rázu konče. A mezitím je všechno, co si jen dokážete představit – charita, kultura, pouti, chod farní zahrady, webové stránky farnosti, tábory... Život farní rodiny je stejně pestrý jako život jakékoli jiné rodiny.

Pavlína Boháčová

V Pastorační radě jsem první volební období. Během našich schůzek jsem zjistila, jak funguje naše farnost mimo mše svaté, co vše se musí

řešit a jak to je někdy náročné. Co je ale na těch setkáních fascinující, je vanoucí Duch svatý. Tak inspirativní, přátelský a milující :-)

Vážení farníci,

v nejbližší době se připravuje spuštění nové verze farního webu. V provozu by měl být přibližně od Skalecké pouti na nové adrese

farnostmnisek.cz

(stará adresa farnost.mnisek.cz měla o tečku navíc).

Rádi bychom stránky vyladili tak, aby byly užitečné pro lidi „kostelní“ a zároveň srozumitelné i pro lidi „nekostelní“.

Budeme vděční za jakékoli potřeby a náměty k vylepšení.

Zasílejte je prosím na mailovou adresu farni.web@centrum.cz a my je postupně zahrneme.

Materiály k uveřejnění na webu zasílejte prosím tamtéž.

Děkujeme. Přípravný tým webu

Monika Umlášková

Do Pastorační rady jsem byla jmenována na základě toho, že mám na starosti místní Farní charitu. Nevím přesně, jak dlouho jsem členem, ale

už jsem působila v minulém složení této rady. Její smysl vidím v tom, že můžeme sdílet činnosti ostatních členů a farníků, máme možnost podílet se na plánech farnosti. Myslím, že důležitá je i zpětná vazba pro pana faráře, když členové rady přijdou s podněty od farníků. A já osobně v něm zažívám společenství, což je pro mě velmi cenné.

Martin Sedlák

V Pastorační radě působím několik let, je to asi už druhé, nebo třetí volební období. Díky tomu jsem více nahlédl do služby pana faráře a do její

nezměrné šíře. Tužil jsem, že to neznamená jen sloužit pravidelně mše svaté, ale překvapilo mě, kolik další různorodé zod-

povědné práce to obnáší, a jak moc je pan farář také úředník a hospodář. Jsem rád, že náš pan farář je nejen dobrý pastýř, ale i moudrý hospodář, který myslí do budoucna na další generace farníků. Je navíc ochoten naslouchat názorům ostatních a vycházet vstříc, pokud to možnosti dovolí, a vidí to jako správné. Smysl Pastorační rady tedy vidím právě v pomoci řešení pastorační agendy a vlivu na život farnosti obecně. Jsem za toto

společenství opravdu vděčný. V radě potkávám příjemné a schopné přátele, ochotné udělat něco víc než jen přijít jednou týdně v neděli do kostela. Naštěstí takových lidí je ve farnosti mnohem více, než se vejde do rady. Jsem tu s vámi všemi rád.

Karolína Peroutková

Nebát se říct svůj názor a hledat kompromisy

Zápisy z Pastorační rady začala Pavla Pšeničková dělat v roce 2015, kdy se také stala její členkou. Celých 11 let zachycuje důležité události farnosti.

Co tě přivedlo k této službě?

Trochu to na mě „zbylo“, protože jsem je dělala v civilním zaměstnání a беру to jako službu farnosti. Občas mě někdo

zastoupí, když jsem nemocná, pauzu jsem měla také, když se narodila naše Anežka.

Za dobu svého působení jsi určitě upozorovala, jaké vlastnosti by dobrý člen farní rady měl mít...

Nebát se říct svůj názor, ale zároveň nebýt konfliktní a hledat kompromisy.

Proměnila se rada za tu dobu?

Řekla bych, že je to podobné, protože členové rady jsou téměř titíž. Někdo je povídavější nebo toho má hodně na srdci, takže to se pak setkání Pastorační rady protáhne, ale spíše se snažíme, abychom ten nedělní večer ukončili tak kolem 22.00 hodiny. Začínáme v 19.00 hod.

Co se zapsat rozhodně musí a co se naopak zaznamenávat nemusí?

Zapisuji téměř všechny chystané akce, takže moje zápisy slouží trochu jako kalendář a podklad pro kroniku, kterou

jsem nedávno převzala po Evě Kácovské. Někdy se ozve prosba „to do zápisu nedávej“, tak to respektuji.

Který nejvtipnější zápis jsi kdy zapsala?

Nejvtipnější nevím, ale určitě nejsmutnější. Když pan farář na Pastorační radě oznámil, že Eva Kácovská ukončila terapii a nastoupila na paliativní léčbu. To nám kapaly slzy všem.

Děkuju za krátký rozhovor i za pěknou, byť bolestnou připomínku blízkosti Evy, která uměla farní rodinu tolik obohatit a doslova rozsvítit.

Karolína Peroutková

Žehnání mariánské kapličky a premiéra hry Dobrodruh Kid

První květnovou neděli se na farní zahradě sešlo na dvě stě lidí, aby společně prožili slavnostní odpoledne, které spojilo duchovní rozměr s kulturou a vzpomínkou na výjimečného člověka.

Program začal žehnáním nové mariánské kapličky, která vznikla na památku Evy Kácovské. Eva byla dlouhá léta nepřehlédnutelnou členkou naší farnosti, a když loni v létě po dlouhé nemoci zemřela, zůstalo po ní prázdko. Kaplička byla vybudována také díky finančním prostředkům vybraným v jejím jménu a stala se trvalou připomínkou jejího života, víry a neuvěřitelné vstřícnosti a ochoty pomáhat druhým.

Kapličku vytvořili bratři Váňové za přispění jedné z jejich dcer. Je na ní zobrazena Panna Maria s Ježíškem, který k ní sestupuje. Také použité materiály mají svůj příběh. Spodní část podstavce je z kamenů nasbíraných přímo na farní zahradě, prostřední část tvoří slivenecký mramor a hlavní část kapličky je vyrobena z indického růžového pískovce. Ten zůstal tvůrcům z výroby Mariánského sloupu a našel tak důstojné využití v tomto novém díle.

Po žehnání následoval koncert tří dívek – Verunky Novákové na příčnou flétnu, Aničky Novákové na housle a Johanky Koubkové na violoncello, které zahrály Londýnské trio C dur od J. Haydna. Dívky svým krásným vystoupením vytvořily příjemnou atmosféru a připravily návštěvníky na poslední část odpoledne – divadelní představení Dobrodruh Kid.

Scénář hry napsala právě Eva Kácovská. Původně se ujala také režie a vedla první měsíce zkoušek. Po její smrti převzal režijní vedení Jiří Hladovec. Soubor na představení pracoval více než rok a výsledkem bylo důstojné uvedení hry věnované její autorce.

Divadelní drama z Divokého západu se neslo, podobně jako předchozí představení Srdéčko v pasti, na vlnách laskavého humoru, vtipných zápletek, chytlavých melodii a především obdivuhodných ochotnických výkonů. Diváci odměnili účinkující zaslouženým potleskem a mnozí ocenili nejen kvalitu samotného představení, ale i skutečnost, že se stalo krásnou poctou Evě Kácovské.

Velký dík a poklona patří všem ochotníkům, hudebníkům, organizátorům i dalším, kteří se na přípravě celého odpoledne podíleli. Díky jejich nasazení vznikla událost, která spojila vzpomínku, víru, radost i společenství a která v srdcích přítomných jistě zůstane ještě dlouho.

Dominika Moulíková

Verunka Nováková, Anička Nováková a Johanka Koubková

Žehnání kapličky

Z divadelního představení Dobrodruh Kid

SLAVNÝ POHŘEB P. FRANTIŠKA HEŘMANA

Pravděpodobně nejdéle sloužícím knězem v mníšecké římskokatolické farnosti byl P. František Heřman, který svůj úřad zastával úctyhodných 44 let!

František Heřman (v některých pramenech uváděn i jako Herschmann) se narodil v roce 1799. Než byl v roce 1839 ustanoven farářem v Mníšku, sloužil v kostele sv. Ducha v Praze na Starém Městě. V době jeho mníšeckého působení byla v roce 1867 postavena nad kostelním portálem nová zvonice s jehlancovým krovem. Do matriky zemřelých jeho nástupce v úřadu s úctou zapsal: „*Veledůstojný Pán P. František Heřman, bývalý tajemník generálního vikariátu, notář, kandidát doktora bohosloví, čestný děkan a vysoce zasloužilý farář v Mníšku, kněz jubilovaný, pracovav horlivě a neúnavně po celých 44 let na zdejší osadě.*“

P. František Heřman zemřel dne 19. března 1883 a jeho pohřeb byl příkladem hluboké úcty, kterou obyvatelé celé farnosti k důstojnému pánovi chovali. „*Znám byl všeobecně co výtečný kazatel a pro svou ryzí, přímou povahu, svou lidumilnost a dobrotu srdce požíval zesnulý nejen u svých osadníků, kteří jej co otce svého ctili, nýbrž i v celém vzkolá a u všech, již měli příležitost jej poznati, úcty a lásky neobmezené.*“

Pohřeb se konal o tři dny později a již od rána se lidé chodili poklonit do budovy farního úřadu, kde byl zesnulý vystaven v rakvi na katafalku. V 10 hodin byla rakev s ostatky vykropena vikářem zbraslavského okresu a sídelním vyšehradským kanovníkem P. Františkem Kočím, kterému asistovalo dalších osm kněží, „*kterí ochotně se sešli, aby svému milovanému příteli a bratru poslední čest prokázali.*“ Byl mezi nimi například také superior skaleckého františkánského kláštera P. Čeněk Lichtblau.

Po vykonaných obřadech byla rakev vynesena z farního úřadu a následoval pohřební průvod kolem náměstí. Mezi významnějšími účastníky byli jmenováni zastupitelé Mníšku a dalších přífařených obcí, úředníci a lesníci mníšeckého velkostatku, učitelé mníšeckých, novovešských, kytínšských a čisovických školních dětí. Dále zástupci spolku vojenských vysloužilců a mníšeckých a čisovických hasičů, horníci, řemeslnická společenstva a nespočetné množství obyvatel Mníšku i okolních obcí. Za rakví šel mezi jinými i mníšecký rodák P. Josef Doubra-va (pozdější biskup královéhradecký), který byl synovcem zesnulého, nebo továrník Nowak, který měl za Prostředním rybníkem továrnu na výrobu textilních barviv a škrobu. V nesení rakve se střídali kněží, zastupitelé a zástupci spolků.

Potom pohřební průvod dorazil do kostela sv. Václava, který „*ač dosti prostranný, nemohl přece obsáhnouti to veliké množství lidu.*“ Po proslovu, který pronesl vikář příbramského okresu P. Václav Brož, celebroidl zádušní mši P. František Kočí, zaznělo Requiem od skladatele Jana Nepomuka Augusta Vítězka, jehož provedení řídil František Přibík, řídící učitel mníšecké školy. Po vykonaných obřadech byla rakev se zesnu-

lým uložena do kněžského hrobu na místním hřbitově, který se tenkrát nacházel ještě kolem kostela (od roku 1892 začal sloužit nový hřbitov za městem).

„*Trpěl mnoho, zvláště v posledním čase, nuže ať tedy nyní odpočívá v pokoji a světlo věčné ať mu svítí. Památka pak jeho žiti nepřestane!*“

*Z dobového tisku
(katolické týdeníky
Čech, 30. 3. 1883
a Blahověst 1888)
zpracoval Libor Kálmán*

Fotografie: Libor Kálmán

Noc kostelů 2026: ODVAHA

V pátek 29. května proběhla v našem kostelíku Noc kostelů, v poklidu a v radosti. Nebyla to akce, která se výrazně propaguje, jako třeba Den dětí. O to větší radost máme, že do kostela zavítalo několik desítek lidí, kteří mnohdy dovnitř vešli zcela náhodně, jen proto, že měli zrovna cestu kolem.

Tématem letošního ročníku byla **ODVAHA**. Ráda bych na tomto místě citovala pár slov k Noci kostelů Mgr. Pavla Pokorného, předsedy Ekumenické rady církví v České republice:

„Jak už slovo odvaha napovídá, něco se tu váží. Pokládáme na váhu to, čeho si vážíme, a to, čeho se bojíme. Na jedné misce vah je to, na čem mi záleží, na druhé misce vah je to, co mohu ztratit. Čeho si vážím natolik, že se odváším přemoci svůj strach? Odvaha se rodí, když odpovědnost převáží nad lhostejností. Když naděje převáží nad skepsí. Když víra převáží nad strachem.

Kostel tu stojí nehnutě celé věky. Klade otázky. Ale taky poskytuje útočiště. Venku zůstává nepohoda a chaos. Ovšem poselství, které křesťanské kostely uchovávají jako zdroj víry, příběh Ukřižovaného a Vzkříšeného, vybízí k cestě. Vyzývá k odvaze vyjít zase ven. Kostelní útočiště je spíše odrazíště, opora, odkud se můžeš odrazit k odvaze. Víra nedává odpovědi na všechny otázky. Víra dává odvahu žít a milovat.“

Program Noci kostelů byl krásný, vyplněný hudebními zážitky z koncertu žáků

ZUŠ, varhanní hrou či zpěvem farní kapely Familion. Nechyběla ani tradiční komentovaná prohlídka kostela či povídání o varhanách. Pro všechny účastníky bylo připraveno bohaté občerstvení a také ochutnávka duchovní literatury, kterou máme k dispozici ve farní knihovně. Krásné zakončení dne jsme si prožili při zpěvech Taizé, kdy píseň „Učiň mě Pane nástrojem“ se nesla svíčkami ozářeným kostelem jako společná modlitba, dotýkající se srdce každého z účastníků.

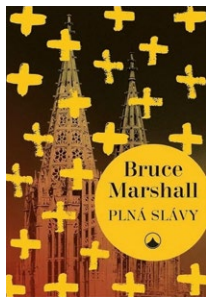
Srdečné poděkování všem, kteří nabídli svoji pomoc, čas a energii na přípravu tohoto večera.

Text: Jiřina Romová

Foto: Libor Kálmán

Bruce Marshall – Plná slávy

Kniha Plná slávy na mě zapůsobila jako zřejmě dosud žádné dílo z žánru beletrie. Po celou dobu jsem měl dojem, jako by ji Bruce

Marshall napsal, aby si mohl dělat láskyplnou legraci přesně z takového typu katolíků, jakým jsem já. Místy jsem se smál nahlas, ale bylo mi při tom také trochu úzko. Při čtení mě několikrát napadlo, že až mě budou chtít naše děti v pubertě parodovat, mohly by mi vkládat do úst některé citáty otce Smithe, hlavního hrdiny knihy. Jako třeba jeho matematicko-fyzikální kázání v druhé půli následující ukázky:

Přelétl pohledem tváře těch, jimž kázal a viděl, že nevypadají hrdě, ani pokorně, ačkoli sem tam lapali po dechu a propichovali jej pohledem. Tři děvčata ze sboru seděla pod svými klobouky s tvářemi zarovnanými vlevo a profesor Brodie Ferguson mhouřil oči, až se mu dělaly vrásky na nose. Nejspíš si myslel, že už ví o církvi Boží úplně všechno. Některé ženy se nepokrytě modlily růženec a chřestily při tom korálky na svých rukávnících.

„Není to však univerzalita církve, co dělá její nauku pravdivou. Kdyby jenom jediný člověk na celém světě přijímal učení církve, její nauka by byla stále pravdivá. A kdyby vůbec nikdo nevěřil v učení církve, matematika víry by byla právě tak pravdivá, jako platil gravitační zákon dřív, než jej objevil Newton. Neboť víra není nějaká soutěž v časopise, kam posílají různé sekty své dohady a každá z nich doufá, že to vyhraje; je to víra ve zjevení, podepřená autoritou samého Boha.“ Tváře zpěvaček a nos profesorův zůstávaly netečné a dítě vzadu začalo křičet, jakoby ho matka propichovala špendlíky.

Ve skutečnosti však nebude P. Smith nějaké moje alter ego – daleko pravděpodobnější hypotézou je, že být řadovým katolíkem, bylo, je a bude vlastně velmi podobné ve všech dobách na všech místech světa. Člověka to zahřeje u srdce také proto, že vzorový věřící, jak ho ještě donedávna líčily mediální církevní představitelé obou konců

názorového spektra, se mi tak či onak v ničem nepodobal. Je krásné číst, že P. Smith byl z hlediska víry kusem podobně vadným jako já. Nese to s sebou velkou nadějí, že už se doba brzy začne obracet k lepšímu a církev bude opět plná slávy. A teď nevím, zda paroduji P. Smithe nebo sám sebe.

Kniha se odehrává ve Skotsku mezi lety 1908 a 1942 a nesouvisle zachycuje dobu před první světovou válkou, válečné období, meziválečné období a začátek druhé světové války. Abychom se dobře orientovali v čase, využívá autor kinematografu signora Sarna, místní postavičky, a na jeho pozadí jednou za čas okomentuje dění na (pop)kulturní a společenské scéně. V kině se odehrává i nejtípnější scéna knihy.

Prostředí i líčená doba jsou ve vztahu k nám podivuhodně paralelní. Ve Skotsku, stejně jako v Čechách, neměla většinová společnost katolíky zrovna v oblíbě. Dráždila je zejména jejich neochota přizpůsobit se „moderní“ době. Společnost procházela rychlou a převratnou technologickou proměnou, která měla za následek bídu a ztrátu důstojnosti u mnoha lidí – tedy stejně jako nyní, jakkoliv tehdy šlo také o bídu materiální, dnes jen duchovní. Zatím.

Otec Smith má velký talent vidět dovnitř lidí, a také do soukolí doby. A protože chápe příčiny a následky, není schopen nikoho odsoudit za to, kam až to dopracoval. Jedná tudíž stejně vstřícně se svým biskupem jako s mužem, který právě zabil svou ženu tak, že ji vyhodil z okna. Pakliže se někdy podivujeme, jak může Bůh milovat všechny lidi, může být odpovědí právě tohle: že chápe všechny příčiny a všechny následky, a tím méně je schopen odsoudit. Ostatně i v katechismu se dočteme, že do pekla neuvrhne člověka Bůh – že se tam člověk uvrhne dobrovolně sám (např. § 1033).

Narozdíl od Boha P. Smith v průběhu celé knihy neustále očekává, že se lidstvo zrovna nachází na hraně celospolečenského přerodu, kdy všem náhle dojde, že už žijí v takovém pekle na zemi, aby se opět hromadně navrátili k Bohu (co by asi říkal na dnešní knižní trhák *Když Bůh nikomu nechybí*). Tahle naděje, která otci Smithovi hoří v srdci, se trochu podobá

člověku, který sází Sportku a pravidelně očekává výhru v dalším tahu. A ona nepřichází. Pro Bruce Marshalla je to bezedná studnice komična, ale zároveň je to na P. Smithovi úžasně sympatické.

Ne každému křesťanovi dnes plápolá v očích tenhle oheň nadšení pro spásu. Mně naopak někdy připadá, že dost z nás má vyhaslé oči vnitřně mrtvých.

Kniha byla v češtině vydána nejméně sedmkrát, naposledy v roce 2013 Karmelitánským nakladatelstvím. Jedná se o překladatelský orišek.

Karel Moulík

www.catholicnextsteps.com

Dobrý den, jmenuji se Iva a bydlím v Praze na Chodově. Život mě baví, i když jsem kvadruplegik (mám postižení všech 4 končetin, pohybuji se pouze na vozíku). Mám ráda lidi, zvířata, přírodu, kávu a práci.

Při všech svých aktivitách potřebuji asistenci, to znamená dopomoc.

A právě proto hledám někoho, kdo by mi rád pomáhal.

Jsem právník, řeším hlavně problémy lidí v podobné situaci, ale můžu zastupovat i u soudu. Život беру s nadhledem a s humorem (většinou).

Jestli chcete zažít něco zajímavého a nového volejte na číslo 602 76 66 46, nebo pište na email JUDr. maresova@gmail.com.

P.S. odměna dohodou.

KAŽDODENNÍ ADORACE V PRAZE

Kostel

Panny Marie Sněžné
(Jungmannovo náměstí)

Pracovní dny
9 - 15 hodin

Kostel

sv. Bartoloměje
(ul. Bartolomějská)

Pracovní dny
15 - 21 hodin
Sobota, neděle
9 - 21 hodin

Od neděle 12. 4. 16 hodin

Oblíbená modlitba a recept

Moje drahá žena se narodila pod beskydskými vrchy. Po gymnáziu studovala pedagogiku, je učitelkou v mateřské škole a asistentem pedagoga, zatím na rodičovské dovolené. Ve víře nebyla vychovávána, křest přijala až po narození našeho prvního dítěte, a to u sv. Salvátora. Máme tři děti – Gabriela, Daniela a Marianu. Po letech v Praze a v Mníšku pod Brdy jsme se nedávno přestěhovali do Líšnice. Svůj volný čas tráví ráda pátráním v rodokmenu, četbou, procházkami, péčí o naše rozverně děti, pečením dobrot pro ně a také cestováním, nejlépe do přírody v rodných Beskydech, které stále velice miluje.

Jan Mocek

OBLÍBENÁ MODLITBA

S dětmi se rádi modlíme modlitbičky z Karafiátových Broučků: Ó, náš milý Bože a V podvečer Tvá čeládka. Ale mám také ráda modlitby k Andělu Strážnému, které mě v dětském věku naučila babička. Pocházela z hluboce věřící rodiny: její maminka byla za mlada vedoucí katolického spolku Omladina, její teta byla řeholní sestrou a bratranec farářem. Nicméně babička nás k Bohu vést nesměla, takže jednou z mála památek na přítomnost víry v mém dětství jsou pro mě právě tyto modlitby.

Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mou dušičku, aby ona hodná byla a Pánu Bohu se líbila. Amen

Anděle Boží, strážce můj,
duši i tělo mi opatruj.
Opatruj je ve dne v noci,
od škody i od zlé moci.
Amen

OBLÍBENÝ RECEPT: TVAROHOVÁ BÁBOVKA

Suroviny:

160 g másla

250 g cukru krupice (pokud někdo snižuje množství cukru, tak třeba naše děti akceptují i jen 160 g cukru, stále je to sladké :-)

3–4 vejce (lépe 4)

500 g tvarohu (tvaroh v kostkách)

špetka soli

200 g mouky krupice (v rámci bezlepkové diety používáme rýžovou mouku polohrubou)

kypřicí prášek

kůra a šťáva z 1 (bio) citronu

troška másla a mouky (strouhanky) na formu

Nejprve předejdeme troubu na cca 170 stupňů (podle trouby a našich zkušeností) a vymažeme a moukou (či strouhankou) vysypeme bábovkovou formu. Poté vyšleháme máslo s cukrem, žloutky, citrónovou kůrou a šťávou. V druhé míse promícháme mouku a kypřicí prášek. Ve třetí misce utřeme tvaroh se solí. A nakonec vyšleháme tuhý sníh z bílků. Následně smícháme žloutkovou směs s tvarohem, a poté i s moukou. Nakonec postupně přimícháváme sníh. Hotové těsto vylijeme do formy.

Bábovku pečeme asi 50 minut (zase dle trouby).

Jana Mocková

